ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Κίμων Ρηγόπουλος

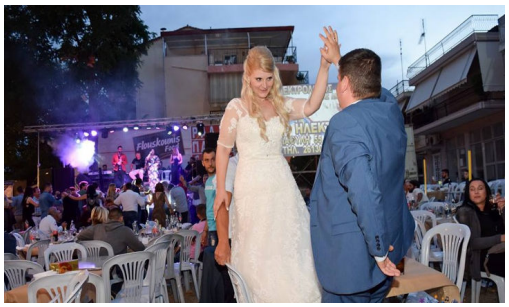

Κι όμως, ανάμεσα στην άκρα του τάφου σιωπή και τον εξουθενωτικό θόρυβο πρέπει να υπάρχει και κάτι άλλο. Ένα πεδίο επικοινωνίας που δεν αποκτηνώνει ούτε εκβιάζει συναισθήματα και διαθέσεις.

Το γαμήλιο τελετουργικό έχει λήξει κατά το εκκλησιαστικό μέρος του. Οι καλεσμένοι με τις μπομπονιέρες στα χέρια τους, βαδίζουν προς το κέντρο διασκέδασης όπου πρόκειται να ακολουθήσει το γαμήλιο γλέντι. Τα τραπεζοκαθίσματα του μαγαζιού έχουν φορέσει τα «καλά» τους. Παραμένουν πλαστικά αλλά κρύβουν με τα γιορτινά πανωφόρια τους την πρώτη ύλη τους.

Οι κουμπάροι, που έχουν αναλάβει ως τελεστές την παράταξη των καλεσμένων, έχουν φροντίσει μεθοδικά γι' αυτό. Οι νέοι θα καθίσουν χωριστά από τους ηλικιωμένους γιατί *«όποιος τους θέλει αντάμα πληρώνει ακριβά»,* όπως μας έχει προειδοποιήσει ο Σαββόπουλος. Υπάρχει κι ένας άλλος, μάλλον διακριτικός πολιτικός διαχωρισμός: απ' εδώ οι συριζαίοι, απ' εκεί οι δεξιοί και οι πασόκοι. Κάπου σκορπισμένοι οι λοιπές δυνάμεις και οι αδιευκρίνιστες ψήφοι. Δικομματισμός με ανοχή, θα έλεγε κάποιος για να είναι δίκαιος. Τα εδέσματα πλούσια. Μπυρόνια και κρασιά σε αφθονία.

Όλοι αδημονούν για κάτι. Κοιτάζουν προς μια αυτοσχέδια πίστα που χάσκει περίοπτη σαν στόμιο πηγαδιού. Οι νέοι δεν μιλάνε μεταξύ τους. Παίζουν με τα κινητά τους που έχουν πάρει φωτιά. Προτιμούν το μεγάλο εικονικό γήπεδο απ' ότι τους θυμίζει την καθημερινότητα του χωριού αρετουσάριστη. Οι μεγάλοι εγκωμιάζουν το νυφικό της νύφης και «γυρίζουν» σε γλέντια παλιά που άφησαν εποχή με την έντασή τους. Λες και το αποψινό; Και τα όργανα; Γιατί αργούν τα όργανα; Δεν έχει όργανα, το νέο διαδόθηκε μεταξύ των καλεσμένων, Δεν έχει βιολί απόψε, δεν έχει Μάνθο με λαούτο. Έχει ντισκ τζόκεϊ. Τον έφερε απ' την πόλη ο γαμπρός να κάνει πρόγραμμα. Είναι η έκπληξή του. Το γαμήλιο δώρο στην αγαπημένη του.

Ο ντισκ τζόκεϊ παίρνει θέση. Φαίνεται λιγάκι αυστηρός. Μεταφράζω ελεύθερα την

αυστηρότητά του: *Ακούτε χωριάτες, εδώ κάνω κουμάντο εγώ και δεν ανέχομαι παραγγελιές του κάθε τυχόντα. Θα καταναλώσετε τις μουσικές μου, θέλετε δεν θέλετε. Εγώ είμαι το γλέντι. Άϊντε να μη σηκωθώ να φύγω και σχολάσει ο γάμος και τα πανηγύρια. Η μουσική είμαι εγώ.*

Και αρχίζει το πρόγραμμα. Κάτι μαλακό στην αρχή σαν τη προθέρμανση των αθλητών πριν απ' τον υπέρ πάντων αγώνα. Η ένταση σιγά σιγά ανεβαίνει. Οι πιο τολμηροί, σχεδόν ασεβείς, μεταποιούν κομμάτια από χαρτοπετσέτες σε ωτοασπίδες. Οι υπόλοιποι θα το υπομείνουν μέχρι τελικής πτώσεως. Δεν έχει καμιά σημασία αν τους αρέσει. Και γιατί να μην τους αρέσει; Έτσι διασκεδάζουν και στην πόλη. Αυτό τους αρκεί. Ποιοι είναι αυτοί που θα διαφωνήσουν με τη νόρμα; Στο κάτω κάτω γιατί να δηλώσουν με την ενόχλησή τους την οπισθοδρομική χωριατιά τους;

Εδώ είναι ο κόσμος κι εσύ θέλεις να είσαι μέρος αυτού του κόσμου

Καλό το σαντούρι και η λύρα αλλά είναι last year πράγματα. Ακόμα κι αν υποφέρω, σημασία έχει ότι υπάρχει λόγος που υποφέρω. Μέχρι το ανυπόφορο να γίνει συνήθεια εγώ είμαι υποχρεωμένος να το υποστώ. Μήπως το μουρουνόλαδο μου άρεσε; Όμως έκλεινα τη μύτη μου, άνοιγα το στόμα μου και το κατάπινα.

Ο γαμπρός σηκώνεται να χορέψει. Η νύφη αστράφτει. Ο ντισκ τζόκεϊ παίζει: *Ξημερώματα, δίνεις δικαιώματα.* Τα ντεσιμπέλ «φορτώνουν» ανεξέλεγκτα. Σου έρχεται να φύγεις. Αλλά μια φωνή, κάτι σαν κοινωνικό αλάρμ, σε επαναφέρει: Και ποιος είσαι εσύ που θέλεις να φύγεις; Και πού θα πας μόνος κι έρημος; Εδώ είναι ο κόσμος κι εσύ θέλεις να είσαι μέρος αυτού του κόσμου. Τα μιλήσαμε, τα συμφωνήσαμε. Όχι ιδιωματικός και απόβλητος στις χαρές των ανθρώπων! Αν δεν σεβαστείς τον κανόνα θα σε πουν ξιπασμένο. Το αντέχεις;

Κι όμως, ανάμεσα στην άκρα του τάφου σιωπή και τον εξουθενωτικό θόρυβο πρέπει να υπάρχει και κάτι άλλο. Ένα πεδίο επικοινωνίας που δεν αποκτηνώνει ούτε εκβιάζει συναισθήματα και διαθέσεις. Ένας τρόπος που η χαρά δεν είναι αναιδής και μπορεί να καταλύσει την υστερία. Μια χαρά που δεν χρειάζεται να επιδειχτεί ούτε να αποδειχτεί. Αυτός ο προς εύρεση τρόπος είναι ο πολιτισμός μας. Ο *χαβάς πρέπει να γίνει σκοπός* κι αυτό είναι το επείγον μέλημά μας. Το οφείλουμε στις υψηλές απαιτήσεις της υπόθεσής μας, που θέλει τον κοινό παρανομαστή μας ποιοτικό μέσα στη μαζικότητά του.

Πηγή: ΠΡΙΝ, 2.9.2018